

пани, на кжщата, на орачи, на овчари, на дечица и пиленца. А щомъ видѣха Дѣлчо, запѣха и на него:

„Зазори се ранна зора,
не е било рана зора,
най е било лудо-младо,
лудо-младо съ бърза коня!...
Ой Коледо, мой Коледо!“

Дѣлчо слушаше пѣснитѣ и гледаше да запомни коледнитѣ обичаи, та да ги разказва на учителя и другаритѣ си въ града.

Баба му слѣзе на двора. Следъ нея най-младата ѝ снаха носѣше голѣмъ панеръ съ колаци, ябълки, орѣхи, хошавъ и други подаръци за коледаритѣ. Тѣ приемаха дароветѣ и благославяха:

„Колко звезди по небето,
толкозъ щастѣе въ тая кжща
на стопани, на стопанки,
на дечица, на пиленца!“

Коледаритѣ си трѣгнаха. И Дѣлчо трѣгна следъ тѣхъ. Той знаеше, че тѣ ще минатъ покрай кошаритѣ имъ съ овцетѣ. Дѣлчо искаше да отиде тамъ рано-рано и види дѣдо Димо.

Дѣдо Димо бѣше тѣхенъ роднина. Жена му и децата му бѣха умрѣли отдавна и той двацетъ години вече пасѣше овцетѣ имъ. Дѣлчо го обичаше много, защото дѣдо Димо знаеше да разказва хубави приказки. А и старецътъ обичаше Дѣлча.

Кучетата лавнаха, но щомъ имъ се обади Дѣлчо, тѣ затичаха насреща му радостни. Забърза и дѣдо Димо, щомъ го видѣ. Дѣлчо му цѣлуна ржка и му подаде нова шарена лула. Дѣдо Димо не знаеше какво да прави отъ радостъ, а дигаше рамене и бѣбрѣше:

— Синко... чедо, ама защо?... Бива ли така?... Че какво да ти подаря азъ?... А, а, сетихъ се! Ела, ела да видишъ какъвъ гостъ ни дойде нощесъ!... — И поведе Дѣлчо за ржка. Влѣзоха въ кошарата. Тамъ въ единъ жгълъ върху чиста слама лежеше малко агънце. Майка му стоеше надъ него и го ближеше.

— Ето, синко, ето ти подаръкъ!... Първо агънце!